

Katolikus keresztény köszöntés és a kereszttetés

Dicsértessék a Jézus Krisztus! (Laudetur Iesus Christus!) – szól a katolikus keresztény köszöntés, melyre a feleletünk így szól: *Mindörökké! Ámen! (In aeternum! Amen.)* Sajnos gyakran előfordul manapság, hogy már a papot sem tisztelik meg azzal, hogy ekképpen köszöntsék, a katolikusok zöme pedig a mindennapi életéből szinte teljesen elhagyta ezt a szép formát. Azonban helyes és kívánatos volna újra visszaszokni rá, és megtanítani fiataljainknak is. Nagy kincsünk ez a köszöntés, mely mindenekelőtt hitünk világos megvallását jelenti, szépen kifejezi a drága katolikus Egyházhoz való hívő tartozásunkat és ragaszkodásunkat. A katolikus keresztény köszöntés egyúttal tömör evangélium-hirdetés is. Továbbá kifejezi és táplálja azt a keresztény akaratot, mely a Jézus Istent dicsérik és szeretők gyarapodásától az élet jobbulását várja. Jézus Szent Nevének ajkunkra vétele mintegy megszenteli a köszöntőt és a köszöntöttet, megerősít a hitben, a lelket fölemeli az Istenhez.

A köszöntésünk tartalmilag az Úr imádsága (*Oratio Domini*) „Szenteltessék meg a te neved” szavainak feleltethető meg. A katolikus keresztény köszöntés állandó használatához V. Sixtus pápa (1585-90) teljes búcsút engedélyezett.

Kereszttetés

A kereszttetés (*signatio con cruce, signum crucis*) által a hívő lélek megváltásunk jelét, a Szent Keresztet ölti magára, egész valónkat a Megváltó oltalmába ajánlja. A kereszttel vetése, írása kézzel vagy ujjal mindig a megszentelés, a megáldás, Istennek ajánlás céljából történik. A megváltásra emlékeztet, valamint arra, hogy az élet kereszttje ránehezedik vállunkra. A kereszttetés kifejezi továbbá, hogy Krisztus kereszthalálára való emlékezéssel erősödünk küzdelmeinkben, és részesei akarunk lenni a megváltás gyümölcseinek.

Kereszttetéskor bal kezünket gyengéden a mellünkre szorítjuk, majd jobb kezünket kinyújtott tenyérrel magunk felé fordítjuk, és úgy érintjük homlokunkat, mellünket (a nyugvó bal kéz fölött), majd bal és jobb vállunkat, mintegy egyenlő szárú (ún. görög) keresztet rajzolva magunkra. Közben halkán, áhítattal mondjuk: „Az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.”

Kereszttetés már az apostolok idejében szerepelt a liturgiában és a magánéletben mint a Jézussal való közösség és kereszthordozás jele (vö. *Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 5,27; 9,59; 18,22; Jn 21,19.20*). Az őskeresztények a kereszttetésről ismerték meg egymást.

A kereszttétést a Szentháromság Egy Istenről tett hitvallás. A keresztények számára a kereszttetés a Szent Kereszt jelében történő kezdés és befejezés jele. Vessünk mi is gyakran keresztet: imádság, munka, étkezés előtt és után, kenyérszegéshez, de kísértés idején, veszedelemben, istenkáromlás hallatán, áldás alkalmával. A kereszt jelének kirajzolása áldásoknál a megváltás erejét jelzi.

A kereszttetés magyar népnyelvi megfelelőjében régi szokás *Szentlélek Istent* mondani, amivel az eredeti latin kifejezés szavainak számát is igyekeztek hüen megtartani, továbbá minden hagyományos magyar változatban megőrizték az *és* kötőszócskákat, ami egészében magyarul is szépen kifejezi, hogy a három valóságos isteni személy különböző, de lényegük mégis egy és oszthatatlan.

A kereszttetésre nagyon vigyázzunk. Sose kapkodjunk, ne nagyoljunk el, hanem végezzük mindig összeszedetten és méltó áhítattal.

Fülep Dániel